

La forma d'un partit

«La nova política demostra dia rere dia que tenia més a veure amb un tema de càsting, de cares noves, que no pas de formes diferents»

En plena onada de calor, amb Madrid devorant els seus propis monstres, tot fa pensar en tot menys en política. Però no. Els presos polítics van tornar aquest dimecres a presons catalanes, i sembla que els tinguem oblidats o amortitzats. Això volen. Massa fàcil, i no ens agraden les coses fàcils. Ja sabem que els independentistes (i els que amplien la base) estem convocats la propera Diada Nacional a la plaça d'Espanya de Barcelona (<https://www.naciódigital.cat/noticia/182884/guia/tot/sabem/manifestacio/diada>). Cada cop més complicat l'argument i cada cop més arriscada la metàfora. Les formes, els continents, són molt importants. Els humans hem aportat a l'univers els sindicats, les associacions de pares i mares i fins i tot els partits polítics. La forma d'un partit no fa la cosa, segur que no, però ajuda a entendre'l i a entendre-ho.

El 2007 veia la llum el disc *Set tota la vida dels barcelonins Mishima*. Aquest comentari no és només per reconèixer públicament que sóc un seguidor fanàtic d'aquesta banda, una mica només. A la seva cançó *La forma d'un sentit* hi trobem aquests versos: "*Tu també, potser sense saber-ho, en algun moment, has volgut ser una cançó, que algú et cantés*". Ara que han acabat els exàmens de selectivitat farà una mica de comentari de text assenyalant que aquestes paraules també parlen de política, del missatge, de voler, que hi hagi qui evoqui les teves opinions i somnis i els tiri endavant. La teva paraula en el torrent d'un missatge que porti amb fidelitat un altre, un grup, una plataforma que t'elevi. És la grandesa, si es vol naïf, de la política.

En la mateixa cançó de David Carabén, sempre preocupat pel lirisme quotidià, es va més enllà i s'ocupa de què preocupa: com fer-ho? Volem "ser melodia a la boca d'un desconegut, sonar precisa i tant lleugera com sentida". I això en el món de les idees més pragmàtic, que és la política tan denostada avui, és senzill: l'organització, això com ho fem. Recordo Julio Anguita dient allò de "programa, programa, programa" per sobre de les idees, i avui de nou cal reivindicar més que mai "partit, partit i partit".

Cada cop em sento més còmode fugint del pensament ben pensat i benpensant. I penso en el millor d'abans per entendre com avui errem amb arrogància i mòbils cars. La nova política demostra dia rere dia que tenia més a veure amb un tema de càsting, de cares noves que no pas de formes diferents. De fet, no veig res més vertical que l'arbre de decisions de Ciutadans o el món de Podem i Comuns. Plataformes, associacions, i allò que en diuen confluències són dia rere dia una col·lecció de decepcions i de cul-de-sac.

Hi torno: volem "ser melodia a la boca d'un desconegut, sonar precisa i tant lleugera com sentida". Les idees cal que siguin dúctils, fluides, que n'hi hagi de noves constantment i que siguin posades a prova pels clàssics. I això ha d'incloure les organitzacions. Avui és impossible entendre una associació o un partit polític sense la transparència o la retenció de comptes, o l'autoavaluació. Volkswagen va cometre frau ecològic, però no va tancar: va reformar-se, va purgar i avui en dia segueix venent cotxes amb solvència. Aquesta melodia en boca d'un desconegut és un missatge que, com una cançó, ha de poder ser interpretat de la mateixa manera per tots aquells que l'utilitzin, que el vulguin incomplet. Fer el desig realitat, o una mica ni que sigui.

La forma d'un partit, els seus intestins i la seva pell són igual d'importants, com en qualsevol organisme viu. Estalviaré cites de Gramsci i d'altres comunistes, però les lliçons que ens dona la Història recent, més enllà de modes i tertulians diversos, apunten que els partits polítics han de ser sobretot útils. Són eines sí, més aviat són mecanismes i tenen automatismes i d'altres funcions manuals. Aquesta forma dels partits no es pot menystenir, i menys encara les seves

peces silents, els engranatges humans que somien i sospiten, però que sobretot volen solucions per al futur perquè estan cansades del passat i de les decepcions.